

Maandag 13 maart

Anderhalve maand nog, zei de dierenarts. Zes weken dus. Echt niet! Het is nu al acht weken!

Juuls buik hangt op de grond. Nog even en ze zakt door haar pootjes.

Juul heeft geen poezenzwangerschap, ze heeft een olifantenzwangerschap!

Op internet staat dat een poes na twee maanden haar baby's krijgt, olifanten na twintig maanden.

Ik heb eens even teruggebladerd in mijn vorige dagboek en wat zag ik? Op woensdag 16 januari schreef ik dat Juul vreemd doet, alles opeet wat los en vast zit en het liefst dag en nacht slaapt.

Dat betekent:

1. Dat ze toen al zwanger was.
2. Dat de info op internet niet klopt.
3. Dat de dierenarts er geen verstand van heeft.
4. Of ...

O nee, daar wil ik niet aan denken. Juul heeft minstens zes schattige babytjes in haar buik. Lévende baby's!

Als papa zegt dat Juul eigenlijk te jong is om jonkies te krijgen, stop ik mijn vingers in mijn oren.

Als mama zegt dat ze het niet vertrouwt, zeg ik dat het allemaal goed komt.

Als Laura zegt dat ze dood zijn, stoot ik per ongeluk mijn beker melk omver zodat ze gillend van tafel rent.

Als Thomas zegt dat Juul een sterk beestje is, geef ik hem een knuffel.

Morgen, dan zullen ze er wel zijn. Toch?

20.05

Wat ik nog niet verteld heb: meester Visser is ziek. Hij heeft keelontsteking en is snipverkouden, kwam juf Haverkamp vertellen. Sander stond al naast z'n stoel om naar huis te gaan want volgens hem zijn er geen invallers.

Dat dacht hij verkeerd want juf Haverkamp is zelf onze 'invaller'. We moesten namelijk met z'n allen naar groep 7. Gezellig, vonden wij. Juf Haverkamp vond van niet.

Juf is namelijk een beetje erg dik en met z'n vijfenveertigen in één lokaal is er niet veel ruimte meer over.

We zaten met z'n drieën aan een tafeltje. Ik zat samen met Myrthe bij Josien. Heel handig want Josien is een kei in rekenen. Als ik haar lief aankijk of haar de helft van mijn mandarijn beloof, wil ze mij vast wel helpen.

Dinsdag 14 maart

Niks. Er is nog steeds helemaal niks gebeurd!

Die baby's moeten er toch een keer uitkomen?

Thomas stelde een keizersnee voor. Brr, ik moet er niet aan denken. Dan snijden ze Juuls buik open.

Weet je wel hoe duur zoiets is? vroeg papa aan Thomas. Die haalde zijn schouders op.

Véél te duur, volgens papa.

Huh? Wil papa nu echt Juul met haar baby's dood laten gaan omdat de dierenarts te duur is???

Ik kon mijn tranen niet tegenhouden.

Tranen van boosheid.

Komt wel goed, Lizzy, suste mama alsof ik een baby ben.

Laura wilde weten hoeveel er in mijn spaarpot zit. Ik ging meteen tellen: twaalf euro en vijftientig cent. Pap mag het allemaal hebben. Ik bedelde bij Laura en Thomas maar die zeiden dat het mijn poes is.

Ze hadden nog wel drie adviezen voor mij:

1. Geduld
2. Geduld
3. Geduld

Dat woord heb ik al zo vaak gehoord dat ik ga gillen als ik het ooit nog een keer hoor.

Ik heb Juul streng toegesproken. Geen gekheid meer.

Die baby's moeten geboren worden en dat mag niet onder kerktijd of schooltijd omdat ik kraamverzorgster wil zijn. Als het nodig is verloskundige. Geen idee hoe dat moet maar ik heb intuïtie en dierenliefde. Dat moet genoeg zijn.